

DE PRINSES OP DE ERWT

Er was eens een prins, die heette Anton.
Hij was rijk met veel deftige vrienden.
Maar hij wist dat zijn vader pas echt trots zijn kon,
als hij ooit een prinsesje zou vinden.

Hij was al jaren naarstig op zoek.
Hij zocht in Rome, Parijs en in Londen.
Hij was zelfs gaan kijken in 't kasteel om de hoek,
maar daar had hij ook niks gevonden!

Ze waren er wel, prinsessen alom,
maar geen een die hem kon bekoren.
De een was te groot, haar tenen te krom,
en de ander had pluis in haar oren!

De derde had een harige wrat op haar wang
en tanden vol vlekken en gaten.
De vierde haar puntige neus was zó lang,
dat er heel de tijd vogels op zaten!

De vijfde was mooi, maar echt een chagrijn.
Geloof me, dat was me een zeur!
Nee, die zou nooit zijn prinses kunnen zijn:
die wees hij meteen al de deur!

De zesde: heel lief, maar een beetje te klein.
Nummer zeven te stug en te koud.
De achtste, dát kon de ware wel zijn,
maar die bleek met een ander getrouwd!

‘Mijn hemel,’ zuchtte prins Anton bedrukt.
‘Waar moet ik haar nu toch gaan zoeken?
Zo’n prinses, recht uit een sprookje geplukt,
bestaat die alleen maar in boeken?’

Zijn vader en moeder, die vonden ’t ook naar.
Ze wilden een bruid voor hun zoon.
Een leuke prinses die vond je wel, maar
zo eentje geschikt voor de troon?

Een die heel lief was, maar ook niet te mals
voor ministers en bozige heren.
Die meeging naar saaie banketten en bals,
maar ook andere dingen wou leren?

De koning zuchtte en pinkte een traan.
‘Hij moet toch een keuze gaan maken.
Als onze Anton zo verder blijft gaan,
ga ’k nooit aan kleinkinderen geraken!’

‘Twaalf stuks,’ zei de koning, ‘dat lijkt me wel wat.
Zes koningen en zes koninginnen.’
‘Nou,’ zei zijn vrouw, ‘het lijkt me beter, mijn schat,
om gewoon maar met drie te beginnen!’

‘Luister, mijn zoon, je neemt een besluit.
Er ging al veel tijd verloren.
Voor ’t eind van de maand, heb jij een bruid.
Al heeft ze dan pluis in haar oren!’

De prins zuchtte en kreeg het benauwd.
Wat moest hij nu toch beginnen?
Wil de koning echt dat zijn erfgenaam trouwt
met een dame met vier onderkinnen?

Hij ging toen op zoek naar de kok van 't kasteel.
Martijn kon hij altijd vertrouwen!
Hij zuchtte en riep: 'Het wordt me te veel!
Ik word kierewiet van die vrouwen!'

'Weet je,' zei hij toen, somber en stil,
'misschien moet ik mijn zoektocht maar staken.
Ik weet niet eens meer of ik wel wil
trouwen en baby'tjes maken!'

'Waarom iemand zoeken?' zei hij tot Martijn.
'Jij kent mij toch door en door.
Bij jou hoef ik helemaal niet deftig te zijn.
Voor mij is dit prima zo, hoor!'

Die avond, de koningin was nog op,
en genoot van een klein glaasje wijn.
Hoorde ze opeens luid gebons en geklop.
Wie kon dat zo laat nu nog zijn?

Ze sloop door de gang, langs de trap naar benee.
Haar knietjes begonnen te beven.
Ze greep inderhaast nog een pollepel mee,
om de schurk een pak rammel te geven!

Maar ze schrok zich een kroontje, want wie stond er daar,
aan de poort van hun prachtig paleis?
Het was een mooi meisje met druipend nat haar,
en haar handjes bevroren als ijs!

‘Ik ben een prinses, hoewel verregend en vuil.
Ik ben verdwaald en vreselijk moe.
Vindt u het goed als ik hier even schuil,
en een klein prinsessenslaapje doe?’

Een prinses, dacht de koningin, *dat wil ik nog zien.*
Ze lijkt meer een verdronken konijn!
Maar ze leek haar wel lief en erg mooi bovendien.
Wat als het toch waar zou zijn?

Ze bedacht terstond een heel listig plan.
Het borrelde in haar koninklijk brein.
Want bleek ze nu toch een prinses, ja dan,
kon zij best haar schoondochter zijn!

Ze dacht heel lang na, wel een minuutje of zes.
Er verscheen een rimpel vlak boven haar neus.
Was ze nu een valse of een echte prinses?
Dit was van staatsbelang, heus!

‘Kom maar vlug binnen en wrijf je maar droog.
Je kleren kan je straks even wassen.
Ik heb nog een bed, maar da’s reuzehoog.
Er liggen wel zeven matrassen!’

Maar da's geen probleem,' zei het meisje heel vlug.
'Als prinses ben ik heel fijngevoelig.
Voel ik een bobbel of een bult in mijn rug,
dan slaap ik onrustig en woelig!'

*Zo zo, dacht de moeder, ik wil weleens horen
of je onder die berg een erwte ook voelt.
Zo ja, ben je zeker als prinses geboren
en als bruid voor mijn Anton bedoeld!*

Ze wachtte vol spanning tot de volgende dag.
Had het meisje wel goed kunnen slapen?
Ze liep heel haastig de trap af en zag
hoe ze voortdurend heel hard zat te gapen!

'Ik ben nog zo moe,' zei het meisje heel zacht.
'Ondanks die matras en dat deken,
heb ik precies de godganse nacht
een erwte in mijn rug voelen steken!'

Het zal toch niet wezen,' zei de zoon zuur,
'heb je weer met die erwt lopen leuren?
Mam, dit trucje wordt echt gênant op den duur.
Ik weet wat er nu gaat gebeuren!

Nu komt er een meisje dat ik helemaal niet ken,
waarvan jij wil dat ik met haar trouw.
Hoewel ik duidelijk niet verliefd op haar ben...
'k Heb echt genoeg van die plannen van jou!

Het spijt me, prinses, maar kan je 't vergeven
en zal je niet boos op me zijn?
Maar ik weet nu goed, een liefde voor 't leven,
die vind ik alleen bij Martijn!

'Ach, zoon,' zei de moeder, 'wat maakt het ook uit
als jij 't liefst jouw liefde wil geven
aan een goede bruidegom en niet aan een bruid?
Jouw geluk is wat telt in ons leven!'

'Dank je, moeder,' lachte hij blij.
'Je kan je zoektocht naar meisjes wel staken.
Ik neem deze kok voor altijd bij mij,
en wij gaan liters erwtensoep maken!'

